

Rukouskirje 3/1986

Amagasaki 30.5.86

Kotimaiset ystäväni!

Nyt on sitten kuusiviikkoinen postilakkokin kestänyt. Tuntui suorastaan ihmeeltä, kun Suomesta alkoi tippua jokunen pieni tervehdys postilaatikkoon. Puhelimella ovat jotkut ehkä koettaneet minua tavoittaa, mutta numeroa on painovirhepaholainen "entrannut" niin monta kertaa, että varmaan olette viimeisetkin luopuneet toivosta.

Kevät jo meni, ja nyt ollaan sadeajan kynnyksellä. Tämä alkuvuosi on ollut hyvä; paljon olen saanut uutta oppia ja vahvistua siinä vakaumuksessa, että Jeesus on kanssani joka ikinen päivä elämäni loppuun asti. Heinäkuussa tulee 10 vuotta kuluneeksi siitä, kun kirjoitin ensimmäisen kiertokirjeeni. Tällä kertaa haluan kiittää erityisesti teitä, jotka olette olleet mukana tässä työssä alusta alkaen. Kiitos uskollisuudesta ja pitkämielisyydestä syntistä ja puutteellista lähettiä kohtaan! Jumala teille vaivannäköne palkitkoon! Te palvelette Herraa Kristusta olemalla mukana Japanin-lähetyksessä.

Lähetän ensi kirjeen mukana 10-vuotisjuhlan kunniaksi kyselykaavakkeen, jonka toivon mahdollisimman monen teistä palauttavan. Sillä tavalla uskon saavani kerrankin tarpeeksi palautetta, jota niin kipeästi kaipaan. Tällä kertaa kerron teille yhdestä tietystä raamattupiiristä ja mitä olen sen istunnoissa saanut kokea kahden viimeksi kuluneen vuoden aikana. Oli iso työ kaivella muistiinpanot eri päiväkirjoista.

Ensimmäistä käyntiäni Naran naisyliopistossa en ilmeisesti ole merkinnyt aikakirjoihin ollenkaan. Nara Joshidai on Länsi-Japanin korkeatasoisin naisten yliopisto. Se sijaitsee maalauksellisen kauniissa Naran kaupungissa, kahden tunnin junamatkan päässä kotoani. Vanhastaan tuossa oppilaitoksessa on ollut elinvoimainen raamattupiiri. Nykyinen englannin kielen professori on kristitty.

7.6.84 Nara Joshidain toinen käynti oli todella hieno. Vaikka väsyinkin. Vaikka eksyinkin. Vaikka kerhohuone olikin kuuma kuin paistinpannu. Mukana olleet kahdeksan tyttöä suorastaan istuivat tuolin reunalla, kun pidin puheen rikkaasta nuorukaisesta ja pelastusvarmuudesta. Läheskään kaikki Japanin kristityt eivät tiedä sitä, että uskovakin on syntinen loppuun asti. Luther sanoi, että silloin julistetaan toivoa, kun julistetaan meidän olevan syntisiä. Täällä tuntuvat useimmat saarnamiehet ajattelevan, että vain silloin julistetaan toivoa, kun luvataan täydellistä muutosta.

20.6.84 Tänään kävin taas Narassa. Jumala armahti minua ja antoi sadepäivin, joten lämpötila kerhohuoneessa pysytteli melkein siedettävissä lukemissa (alle +35). Mukana oli kaksi ensikertalaista tyttöä Seichoo no ie -uskonnosta (= kasvun talo), joka sotkee yhteen eri uskontojen opetuksia. Kai heillä Jeesuskin on mukana pyhimys-galleriassaan. Tytöt väittivät kivenkovaan, että heidänkin piireissään rukoillaan "erehdyksiä" ja "vahinkoja" anteeksi ja hyväksytään joukkoon vaikka millaiset synnintekijät. Eroa kristinuskoon nähden ei siis heidän mielestään ole.

Koetin selittää, että sellainen jumala on paha jumala, joka ei rankaise syntiä. Hänhän hyväksyy sodan ja murhat ja riiston. Raamatun Jumala antoi rangaistuksen kohdata omaa Poikaansa, että syntiset voivat päästä helvetin tuomiosta vapaaksi. En tiedä, ymmärsivätkö tytöt loppujen lopuksi tällaisen eron.

12.7.84 Naran opiskelijatyötöt olivat järjestäneet lukukauden päätteeksi yliopistoonsa evankelioimiskokouksen. "Gospel Music Time" komeili plakaatissa suurilla kirjaimilla alaovella. Miyamoto-san tarttui iloisesti molempiin käsiini ja sanoi: "Hauska nähdä sinut, shuji (opisk.siht.). Ja vielä noin pirteän näköisenä!" Mitenkähän väsynyttä naamaa lienen siihen asti näyttänyt?

Auringonvaloa tulvi huoneeseen tappavin sätein kahden ikkunan täydeltä. Koetin vedellä vähän verhoa eteen, sillä kuumassa puhuminen saa minut valumaan vetenä. Paikalle kerääntyi toistakymmentä tyttöä ja yksi äiti. Istuessani etupenkissä kuuntelemassa tyttöjen lauluesityksiä koin taas yhden noita lähetysaarnajaan elämän onnellisimpia hetkiä. Mitä olen tehnyt ansaitakseni tällaisen elämäntehtävän? Saan julistaa taas kerran evankeliumia Jeesusesta japanilaisille nuorille, sellaisillekin jotka eivät ole sitä milloinkaan ennen kuulleet. Se on niin suuri ilo ja onni, etten vaihtaisi sitä mihinkään, en rahaan, en uraan enkä onnelliseen avioliittoon.

27.9.84 Naraan mennessä näkee junan ikkunasta aina vilahduksen maaseutua, vihreänvehreitä vuoria ja riisipeltoja. Oli kaunis syyspäivä, kinmokusei-puu tuoksui kaikkialla. Saapuessani kerhohuoneeseen siellä oli paikalla vasta puolet raamattupiirin jäsenistä. Toinen puoli oli nukkumassa luettuaan tenttiin koko yön jälkeen. No, heidätkin soitettiin paikalle, joten lopulta raamattupiiri saattoi alkaa. Tamura-san toimi vetäjänä. Oota-san, toinen Seichoo no ie -uskonnon työstä, ilmoitti varovaisesti olevansa kiinnostunut kristinuskosta. Huolimatta siitä, miten kovasti väitteli kristinuskoa vastaan vielä keväällä! Tästä se nähdään, mitä Jumalan sana saa aikaan ihmissydämessä. Oota-san on alkanut käydä jossain kirkossakin silloin tällöin.

16.10.84 Koska sattui olemaan vähän aikaa, kiersin muutamassa Naran temppelissä turistikierroksen. Vanhin käymistäni temppeleistä oli rakennettu 1200 vuotta sitten. Narahan oli Japanin pääkaupunki 700-luvulla. Raamattupiirissä mukana 9 tyttöä. Hyvä keskustelu.

14.12.84 Raamattupiiriin joulujuhlaa varten olivat tytöt leiponeet asuntolassa suuret määrät täytekakkuja. Puhumaan oli pyydetty pappia jonkun opiskelijan kirkosta. Mitä pitemmälle hän pääsi melkein tunnin kestäneessä puheessaan, sitä enemmän minua pelotti, mitä tuleman pitää. "Se ei ole tärkeintä, pitääkö

Luukkaan joulukertomus historiallisesti paikkansa vai ei. Se on tärkeintä, että Luukas uskoi siihen”, mies paasasi.

Kannattaako tässä satua juhlia 2000 vuotta, pihisin kiukuissani sydämeni sopukoissa. Jos Luukkaan joulukertomus ei pidä paikkaansa, niin sekä sinun että minun on korkea aika vaihtaa ammattia! Vääntelehdin tuolillani ja pelkäsin, että kohta päästään neitseestäsyntymiseen. Ei päästy, onneksi. Mokoman puhujan ne tytöt olivatkin joulujuhlaansa löytäneet!

Kristitty proffa ja minä saimme teetarjoilun aikana tilaisuuden esittää viisiminuuttisen tervehdyksen per henkilö. Piirtelin taululle kuvan kodistani Hernejärvellä, metsä toisella, järvi toisella puolella. Kerroin, että kuusi haetaan omasta metsästä. Tytöt huokaisivat kuorossa ihastuksesta. Sanoin, että talomme ohitse ajaa 3-4 linja-autovuoroa päivässä. Tytöt nauroivat. (Ymmärtääkö kiertokirjeen lukija, miksi?) Sitten mainitsin neljä syytä, miksi olen kristitty. 1) Koska Jeesus on totuus. 2) Koska hän on ratkaissut syyllisyyteni ongelman. 3) Koska hän on ratkaissut kuoleman ja väliaikaisuuden ongelman. 4) Ja koska hän antaa elämälle tarkoituksen. Tuon viisiminuuttisen tähden kannatti tehdä kuuden tunnin reissu Naraan ja takaisin.

20.2.85 Kävin eilen Nara Joshidaissa. Opiskelijat käsittelivät itse tekemiensä kysymysten avulla kylväjävertausta, josta minäkin sain taas paljon uusia oivalluksia. Ei sitä raamattupiiriä, etten itsekkin jotain oppisi, olipa kysymys miten tutusta kertomuksesta hyvänsä! Tässä muutama oivallus:

- Maa ei tee yhtään mitään. Se vain ottaa vastaan muokkauksen ja siemenen. Ihminen ei voi tehdä pelastukseen sen enempää; hän voi vain ottaa vastaan lain, joka muokkaa sydäntä siihen kuntoon, että sille armo kelpaa. Samaten ihminen voi vain ottaa vastaan evankeliumin, so. Jeesuksen, vehnänjyvän, jonka piti kuolla, että se tuottaisi paljon hedelmää.
- Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon, sanoi Jeesus tämän vertauksen yhteydessä. Se tarkoittaa: joilla on armonvälineet (Raamattu, kaste ja ehtoollinen) kätensä ulottuvilla, se käyttäköön niitä. Armonvälineet sisältävät siemenen. Joka ei niitä käytä, jää omasta syystään uskoa vaille. Mutta maailmassa on miljardeja ihmisiä, joilla ei armonvälineitä ole. Siksi lähetystyötä on tehtävä.

Raamattupiireihin osallistuminen on mielenkiintoista juuri siksi, että saan koettaa olla tuomassa kustakin tekstistä esille Jeesuksen rakkauden ja armon evankeliumin.

25.6.85 Opiskelijaillan jälkeen kysyi Naran naisyliopiston Hidaka-san, vakavannäköinen, etten sanoisi kärsivännäköinen tyttö: ”Shuji, joko sinä olet syönyt päivällisen?” En olisi välittänyt syödä enää mitään siihen aikaan illasta, mutta minulla ei ollut sydäntä kieltäytyä epäsuorasta kutsusta. Niinpä siis menimme yhdessä maan alle ”ravintolakaupunkiin” ja tilasimme spagettitarjottimen.

Hidaka-san kertoi asian, jonka oikeastaan olin jo toisilta opiskelijoilta kuullut. Asia oli vaivannut ja kiduttanut tyttöä koko kolmivuotisen opiskeluajan: Jumala kutsui häntä hengelliseen työhön, mutta sen sijaan että hän olisi mennyt raamattukouluun, hän menikin hienoon yliopistoon. Sen jälkeen Jumala on puhunut vain tuomion sanoja. Ei hän varmaan voi antaa näin suurta syntiä ja maailmallisuutta anteeksi...

Huokaisin pitkään ja hartaasti sieluni syvyyksissä. Mikä kiire sillä raamattukoululla muka oli; tyttöhan on Nara Joshidaista valmistuessaan vasta 22 vuotta vanha? Ja antaako Jumala mukamas korjaamattomien erehdysten pilata omiensa elämän? Olisihan hän voinut estää Hidaka-sanin yliopistoon pääsyn. Ja eikö Jeesus ole sovittanut kaikkia maailman syntejä, myös ”maailmallisuutta”? Eiväthän Jumalan suunnitelmaa pystyneet kaatamaan Aabrahamin, Jaakobin tai Daavidinkaan synnit. Koetin sanoa näitä ajatuksia Hidaka-

sanille, mutta puheeni ei näyttänyt menevän perille. Päähänpintymä on liian sitkeä, ja saattaapa mukana olla aimo annos hurmahenkistä oppiakin, joko muilta kuultua tai itse keksittyä.

29.8.85 Kesäleirillä Naran Oota-san tuli juttelemaan kanssani. Hän sanoi, että haluaisi tehdä ratkaisun ja kääntyä kristityksi, mutta häntä vaivaa se **Seichoo no ie** -uskonnon opetus, että muutkin uskonnot ja jumalat saattavat olla oikeassa. Näin selvästi, että Oota-san koettaa nostaa itseään tukasta kuiville, mutta eihän sellainen ihmiseltä onnistu. Muut kristityt koettavat auttaa tyttöä siinä urakassa sanomalla: "Ota vielä viimeinen askel! Usko että Jeesus on ainoa Jumala, muuten sinusta ei ikinä voi tulla kristittyä!" Ongelma on se, ettei usko synny käskemällä, olipa käskijä kuka tahansa.

Sanoin Oota-sanille näin: "Se että sinä epäilet Jeesuksen ainoalaatuisuutta, on vain yksi synti muiden syntiesi joukossa. Jeesus on senkin synnin ristillä sovittanut ja sinä saat uskoa sen anteeksiannetuksi." Uskoiko tyttö vai ei, sitä minä en voi tietää. Aika sen näyttää.

4.9.85 Tulin Naraan suoraan Osakan kieli-instituutin kesäretkeltä. Yövyimme sellaisessa kyläpahasessa, josta juna-asemalle oli kävelymatkaa kolme kilometriä. Juna läksi juuri puolipäivän helteen aikaan, ja lämmintä oli vähintään +35! Olisin jo soittanut taksin, jollei tässä maassa vallitsisi kireä ryhmätietoisuus: kenelläkään ei saa olla etuoikeuksia. Jos opiskelijat kävelevät, niin opiskelijasihteerit eivät aja taksilla. Joten minä siis kävelin. Auringonvarjo yhdessä, matkalaukku toisessa ja hikirätti = pyyheliina kolmannessa, ei vaan siinä ensimmäisessä kädessä. Viimeksi mainittu oli läpimärkä, kun asemalle saavuttiin.

Mutta Narastahan minä olin puhumassa. Opiskelijat kertoivat kesälomastaan. Oota-san sanoi näin: "Kesäleirillä toivoin tulevani uskoon ja muuttuvani. En nukkunut yhdenkään puheen aikana, kuten viime kesänä. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Epäilykset vaivasivat ja olin onneton. Mutta sitten Mailis-shuji sanoi minulle, että ristillä riippuneen Jeesuksen tähden minäkin pelastun. Olin kuullut sen ennenkin, mutta nyt minä sen uskoin. Siitä sydämeni rauhoittui."

Oota-san saatteli minua yliopiston portille asti kiittäen päätöshartaudestani ja kumartaen hyvästiksi. Tajusin hengessäni, että hän on onnellinen kuulemastaan: siitä että Jeesus on hyvä paimen, hänenkin hyvä paimenensa. Ja niin minulta unohtui päivän kuorma ja helle. Olin vain onnellinen ja kiitollinen siitä, että saan tätä työtä tehdä yhdessä Jeesuksen kanssa, joka on minunkin hyvä paimeneni.

25.11.85 Nara Joshidain raamattupiirissä on jäljellä enää kaksi tyttöä: Date-san ja Oota-san. Muut ovat hävinneet, kuka minnekin: Hidaka-san on mielisairaalassa, Nishimura-san hoitaa syöpää sairastavaa isäänsä kotonaan. Korealainen Heiyon-san on suuttunut Date-sanille eikä siksi tule mukaan...

Kaksi uskollista järjestivät kristillisen luentotilaisuuden syksyn yliopistojuhlan yhteyteen. Montahan sinne ei ilmaantunut, mutta yksi jäi kuitenkin "koukkuun". Tytön nimi on Kinoshita-san, eikä hän ole koskaan aikaisemmin käynyt kristillisessä tilaisuudessa. Nyt hän lukee saamaansa Uutta testamenttia niin innokkaasti, että on jo päässyt Johanneksen evankeliumiin asti.

Kinoshita-san ilmestyi raamattupiiriin vasta, kun olimme sen jo kertaalleen päättäneet. Ei auttanut muu kuin aloittaa alusta. No, mielellämmehän me sen teimme. Uuden etsijän löytyminen on sentään suuri tapaus ja ilonaihe sekä opiskelijoille että opiskelijasihteerille.

Kesken kaiken minua rupesi viluttamaan ja repimään jokaisesta hermosta. Kurjassa kunnossa palasin kotiin. Yksi bussi ja kahdeksan juna on tänään läpikäyty ja kilometrikaupalla katuja ja kampuksia kävelty. Ja nyt on sitten flunssa tulossa.

27.12.85 Osakan opiskelijälähetysten hallituksen retiriitti kesti kahteen. Sen jälkeen minä nousin junaan ja matkustin läpi puolen Osakan sairaskäynnille Hidaka-sanin luo. Tyttö sai kesällä hermoromahduksen, mutta palasi syksyllä yliopistoon. Nyt sairaus on taas uusiutunut. Yhteiseltä tuttavaltamme kuulin, että Hidaka-san haluaisi tavata minut. Niinpä siis jouluväsymyksestä puolitturtana raahauduin kuuden junan läpi, löysin sairaalan, löysin osaston – ja lääkäri kielsi tapaamisemme. Näin mitä se mies sydämessään ajatteli: ”Uskonto tekee tytön yhä sairaammaksi. Jättäkää hänet rauhaan.”

Ei auttanut muu kuin antaa tuliaisit (omatekoista joulukakkua ja puhenuha) potilaalle toimitettavaksi ja palata saman myllyn läpi kotiin. Kymmenen tuntia, yksitoista kulkuneuvoa. En jaksa. Minun pitäisi tosiaan saada levätä vähän enemmän.

29.5.86 Eilen oli aivan ihana päivä. Sydämeni oli pakahtua siitä riemusta, että se saa sykkiä lähetysaarnaan rinnassa. Voi miten ihmeellisen työn olenkaan Jumalta saanut! Ja siitä minulle vielä maksetaan palkkaakin! Kävin sekä Naran opekorkeassa että naisyliopistossa. Tällä lukukaudella molemmat raamattupiirit saivat samalle viikonpäivälle, mikä vähentää meikäläisen matkustustunteja huomattavasti.

Opekorkean piirin jälkeen päätin kävellä yliopistosta toiseen noin kolmen vartin matkan, etenkin kun Wakakusa-vuoren ruohikkorinteet ovat niin kauniita katsella. Sitten sain idean: ostan purkillisen kahvia ja pullan matkan varrelta ja menen piknikille puistoon. Sehän on melkein kuin oikea metsä!

Sellaista puolittuntista en ole kokenutkaan pitkään aikaan. Ympärillä levisi suurten tammien täplittämä, kumpuileva ruohikko. Toisella puolella liris pieni puro ja sen takaa alkoi kaunis, varjoisa metsä. Kesy kauris loikki silloin tällöin rauhallisen, vihreän maiseman yli. Istuin puron rantatöyräällä paljain jaloin kahveineni ja olin onnellinen. Että Jumala antoi minulle sellaisen ilon, sellaisen määrän luonnon kauneutta yhtäkkiä ihan tavallisena arkipäivinä!

Naisyliopiston raamattupiirissä oli NELJÄ ensimmäisen vuoden opiskelijaa kolmen ”vanhan” lisäksi. Uusista oli kaksi kristittyä, yksi etsijä ja yksi aivan ensikertalainen, joka ei mistään mitään tiedä. Sanoin ensin muutaman sanan kristinuskosta yleensä ja vedin sitten raamattupiiriin ristin ryöväreistä. Ja voi, miten sanoma näytti taas menevän perille. Raamattupiiri on mielestäni miltei tehokkaampi tapa evankeliumin levittämiseksi kuin puhe. Siinä osanottaja joutuu itse ajattelemaan ja etsimään vastauksia kysymyksiin.

”Luulin jo osaavani tämänkin kertomuksen ulkoa, mutta en ole sitä ikinä ennen tajunnut”, sanoi Date-san, piirin johtaja, kun kaikki saivat lopuksi kertoa uusista oivalluksistaan. ”Hävettää sanoakin, mutta en ollut koskaan ennen tajunnut sitä nimenomaista syytä, miksi Jumala voi antaa meille synnit anteeksi”, sanoi toinen uusista kristityistä, vuosi sitten kastettu tyttö. ”En ole tullut yhtään paremmaksi, ja olin jo vähällä luopua toivosta, että minusta ikinä kunnon kristittyä tulisikaan. Kun nyt taas ymmärsin, että syntien anteeksiantamus riittää, niin huokaisin helpotuksesta”, hymyili **Seichoo no ie** -uskonnosta kääntynyt Oota-san onnellisena.

Oota-san saatteli minut tapansa mukaan yliopiston portille ja kertoi, että hänet ehkä lopultakin kastetaan heinäkuussa. Tuntui kuin tämä uutinen olisi kruunannut päiväni. Oota-san on sentään minun ”lapsiani”, jonka taivalta uskon tielle olen saanut seurata kaksi vuotta. Helppoahan hänellä ei tule olemaan. Evankeliumin uskomisen on ihmiselle tuskallisen vaikeaa, etenkin jos sitä ei kuule ja lue vähän väliä. Millainen lienee tämänkin tytön seurakunta ja pappi, millainen sanoma kaikunee saarnapöytästä sunnuntaisin?

Rukoillettehan tekin, kiertokirjeeni lukijat, Oota-sanin ja Hidaka-sanin ja koko Naran naisyliopiston raamattupiirin puolesta. Ja nyt minä pistän pisteen tämän epistolan perään. Heinäkuussa tulee tähän kertomukseen jatkoa, jos Herra suo.

Hyvää kesää!

tv. Mailis